

Kazsimér Soma

Diósgyőri molyember

ilyen itt nem
biztos hogy nem
magyarázza marci
a bestiáriumot forgatva
nálam alszik mert holnap
innen közelebb az erdő

az új jövevényekről
szóló híreszteléseket
nem hiszi el
egy amerikai faj egyede mit
keresne diósgyőrben

és mégis amikor
a sötétben locsolom
a palántákat
meghallom

rikolt majd zirreg majd rikolt
és a fenyőfa tetején kirajzolja magát
bennem meg a tapogatózást

most lefelé a kertből már bizonytalanabban
a fenyő alsó ágai alatt bújok

ilyenkor a fával szervesül
érez engem is a nyakamba lógó
tűleveleken keresztül
próbálok visszakommunikálni hogy a
félelem nem az enyém
másét hordom le a kertből
rám szállni igazán felesleges
bennem már csak a holnapi nap tervét találja
az meg ilyenkor már megkötött

cirógatás kitinszőrrel
hátamon végig a földet érzem
nyílik a fülem hallom a szúnyogokat
nyílna más is
néznék marci felé
lásson meg a teraszról ahol olvas
kérek nézz ide mert kell a közbeavatkozás

nem látom hiába fordítom a fejem
kitakaródik egy feketeségtől
egyre többet érzek
fejemtől a bokámig
ahol a nadrág
félúton pedig ő

amikor ilyen közel kerül egy egyed
összekapcsolódva
magadat sem hiszed el többé
leválik benned a vágy
hogym újra és újra találkozz egyel
a lény meg jön és megnyalja a vágyat
hogym visszatapassza
de ez most más
mert nem így akarod

kikerülni alóla
összpontosul benned
emeled magad de amilyen
hirtelen kerültél
hanyatt úgy lobban el
rólad a børszerű szárnya

a sötétben elestél
biztos csak ez
sokáig voltál lenn a földön sejtéd
marci már jön keres
de ő nem látta
minek magyarázni
ilyen itt nem
biztos hogy nem

Élvefogóval és fotócsapdával a putnoki farkasemberre

1.

felülről nézve szürke autó a szürke úton
közelről benne én és aki vezet
közelítünk egymáshoz
egyenesen északnak
de a viccből betett tressteknó most
csak kísérteties morajlás

2.

nagy tó a szántóföld el van öntve
állj bele kocssal úgy fotózd
mintha süllyednénk
mintha csak úgy tennénk

3.

hogyan lehet hogy ötven kilométer egy irányba
és eddig még velünk szembe senki
csak a szürke égbolt

meg sajóalgóc dombja ahogy el mellette
ide látszik a földvár
vagy legalábbis csak azt szeretnénk
viszonyítási pontot nyerni a küldetéshez
de a sánca reménytelenül ellapult
a bronzkort már kitárták belőle

4.

mindent bepakoltunk
fotócsapda sátor csalétek
a csomagtartóban az élvezfogó
zörög és csak reméljük
hogy nem a magunkkal hozott
szorongás rázza

most a csapás mellé kell menni
ott észleltük először a nyáron
és úgy jött velünk utána
hogy hiába láttuk a hegyről végig
a gyárváros kielégítően otthonos fényeit
nem lazultak az izmaink

5.

a legutóbbi sikertelenséget
jöttünk felülírni
úgy magyaráztuk magunknak
hogy csak a felszerelés hiányossága
miatt nem mertünk a szeme elé kerülni

kijavítható hiba
csak az nem tiszta
miért halogattuk eddig
de a település határában ezt szóbahozni
már nem érdemes
nehogy szavainkba
vonyítás vegyüljön

6.

ahogy sötétedik
a város se mer már felnézni a hegyre

feszít belülről a fotócsapda és az élvezfogó
ha kattán a zárja innen a sátor elöl is halljuk
és akkor találkozóra ereszkedhetünk le a völgybe

7.

körüljár minket
hajtja maga előtt a száraz fűvet
tudjuk hogy ő az
de virrasztásunkat
nem akarja meghálálni
csak bennünk közelít hozzánk

8.

aztán hajnalra is üresek maradtunk
most sem visszük magunkkal
de jön velünk
egyre biztosabb
ide újra vissza kell térni
mert megint csak
magunkat ejtettük csapdába

